

SČVP

Všem členům našeho Sdružení -
čtenářům Zpravodaje přejeme pevné
zdraví v roce 1992, hodně radosti
ze života, velkou přehršel duševní
pohody a elánu do dalších dnů!

ZPRAVODAJ

Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel

1/92
ročník 2

V DOMOVĚ SVÝCH PŘEDKŮ Skončila repatriace Čechů ze Zubovštiny a Malinovky

Skončila repatriace Čechů ze Zubovštiny a Malinovky. Pravidelně jsme Vás informovali o realizaci plánu repatriace, který byl schválen vládou České republiky dne 20. února 1991.

K 20. prosinci minulého roku byla repatriace Čechů v rozsahu plánovaném na rok 1991, ukončena. Bylo repatriováno 287 rodin (890 osob), což je o 11 rodin více, než předpokládal plán. Jak vyplývá z příložené tabulky, repatrianti jsou usídleni v 19 okresech Čech (ve 34 lokalitách - městech a obcích).

Kromě toho v dubnu až červnu 1991 absolvovalo 207 dětí přípravu na přechod do českých škol, spojenou s rekreací. Podobnou přípravu, avšak kratší, absolvovalo kolem 40 středškoláků.

Pověřencem vlády České republiky pro repatriaci občanů SSSR českého původu byl jmenován náměstek ministra pro hospodářskou politiku a rozvoj ČR Ing. Jan Příbyl, ČSc. Celou repatriaci, tj. zajištění, bytů, zaměstnání, finančních a jiných zabezpečení, včetně osobní účasti při autotranspotech (bylo jich 11 - každé tři týdny jeden) a při dopravě letadly čsl. armády realizovali Ing. P. Braha a Ing. H. Pilařová z uvedeného ministerstva. Jejich pracovní výkon a pozorný lidský přístup k zabezpečení celé této náročné akce a k problémům jednotlivých repatriantů zasluhuje nejvyššího uznání. Dokonale a dobrým směrem narušují často proklamovanou představu o "ministrských byrokratech". V dílčích otázkách jim pomáhali pracovníci různých institucí, ústavů, úřadů, ministerstev atd. Pomohli zejména starostové a někteří členové zastupitelstev v obcích, kde repatrianti našli nový domov. Nutno konstatovat, že rozsah práce, který vykonali, nedovede nezasvěcený občan ani odhadnout.

A jak si při realizaci této repatriační akce vedlo naše Sdružení? Přislíbili jsme místopředsedovi vlády již v srpnu 1990, že pomůžeme podle svých sil a možnosti. Spolupodíleli jsme se na

přípravě podkladů pro rozhodnutí federální a české vlády. Na jednání přípravného výboru Sdružení dne 19. března 1991 obdrželi všichni jeho členové plán repatriace, schválený vládou ČR a dohodlo se, kdo a ve kterých lokalitách bude koordinovat spolupráci mezi Čechy z Volyně, repatriovanými ve druhé polovině čtyřicátých let, a novými repatrianty ze Zubovštiny a Malinovky. Jména těchto koordinátorů a těch, kteří se této hluboce lidské práce dodatečně ujali, jsme průběžně zveřejňovali.

Podle informací, které jsem jako tajemník Sdružení písemně i ústně dostával od zmíněných koordinátorů (a také nezávisle na nich), můžeme s uspokojením konstatovat, že výzva, aby především byly navazovány přímé styky mezi rodinami, našla oboustanně vřelou odezvu. Uskutečnila se menší i větší společná setkání, např. v Litoměřicích, Krupce, Butovsi, Kuřivodch, Rovně a jinde. Jako koordinátoři zasluhují uznání nás všech zejména Dědkovi a Zemanovi

z Litoměřic, Bižovšti a Hejnovi z Teplíc, krajanek Pelcová a Slavíková a krajané Froněk a Slavík z Karlových Varů, krajanek Kačerová se skupinou dalších krajanů z Chomutovska, Kubišta z Mladé Boleslavi, krajanek Poloková ze Zlína a Pánková ze Zátce. Bohužel dva koordinátoři, kteří se k této činnosti přihlásili také dobrovolně, nepodali ze svých lokalit ani zprávičku. Přitom jde o lokality, kde je usídleno na 80 rodin. Jsou to P. Novák ze Šumperka a V. Tyrek z Jaroměře.

Děkujeme tímto všem našim spolupracovníkům a koordinátorům - všem těm, o kterých jsme se zmínili, ale i těm, jejichž jména neznáme, za to, že obětovali kus svého pohodlí a většinou také i hmotných prostředků ve prospěch těch našich krajanů, kteří se před několika měsíci či týdny navrátili do domovů svých předků. Jsme pevně přesvědčeni, že i ti krajané, kteří doposud neměli možnost se do akce pomoci černobylským zapojit, učiní tak v příštích dnech či týdnech. Jak mohou pomoci, o tom mohou získat podrobné informace u koordinátorů v jednotlivých okresech a lokalitách. Jejich adresy jsme zveřejnili v č. 6 našeho Zpravodaje.

Ing. Jiří Hofman

Přehled usídlení repatriantů z oblasti postižené havárií černobylské elektrárny v roce 1991

Okres	Lokalita *	počet	Nymburk	Milovice	20
Koordinátor **			Kubišta		
			Praha-západ	Mníšek p/B	1
C. Krumlov	Kájov	2	Pelhřimov	N.Cerekev	1
Novák	Dolní Dvořiště	3	Novák	Kamenice n/L	2
C. Lípa	C. Lípa	2	Prachatice	Vlach. Březi	3
Dědková	Stráž p/R	12	Novák		
	Kuřivody	29	Rychnov n/K	Rokytnice v O.h.	30
Chomutov	Kovářská	5	Novák		
Kačerová	Jirkov	8	Sokolov	Rovná	28
Chrudim	Luže	2	Pelcová	Olovy	10
J. Hradec	N. Bystřice	2		Vřesová	15
Novák	C. Velenice	5	Teplice	Krupka	43
	Otín-Bobelovka	7	Bižovský		
Jičín	Butoves	12	Ústí n/O	Klášteřec v O.h.	2
Dědková			Novák	Zlín	2
K. Vary	Dl. Lomnice	1			
Pelcová	Údrč	1	Poloková		
Klatovy	Janovice n/Ú	1	Zdár n. S.	Jimramov	1
	Klenová	1			
Louny	Petrohrad	1			
Pánková					
Náchod	Broumov	5			
Tyrek	Police n/M	12			
	Nové Město n/M	2			
	Jaroměř	6			

*) jde o prvotní usídlení; někteří krajané se již přestěhovali jinam.
**) jejich adresy jsme uveřejnili v předchozích číslech Zpravodaje.

ŘEKLI NA KONFERENCI

Na naší ustavující konferenci, která se konala 14. září 1991 v Praze, vystoupila řada delegátů s náměty na prohloubení činnosti organizace, mnozí hovořili o činnosti ve svých regionech, další přišli s různými náměty, o které by bylo možno činnost Sdružení rozšířit, zpestřit, a více zpřístupnit všem vrstvám členské základny.

Jako první se do diskuse přihlásil kyjevský rodák generál v. v. Václav Kužel. Pozdravil delegáty konference, vzpoměl na těžké začátky Čechů v Rusku v minulém století a na jejich soustavné úsilí pomáhat staré vlasti. Dokázali to v obou světových válkách. Upozornil na snahy našich odvčkých nepřátel znovu podkopat základy naší státnosti a vyzval delegáty, aby svým jednáním a každodenním úsilím stáli v obraně našeho národa a nedopustili, aby svoboda zaplacená životy statisíců byla promarněna a odevzdána našemu úhlavnímu nepříteli.

JUDr. Al. Nágel, bývalý tajemník Svazu Čechů z Volyně v Žatci, připoměl činnost této organizace a hovořil o složitě práci v období, než byl Svaz úředně rozpuštěn. Hostem konference byla také pracovnice etnografického ústavu V. Logvinová z Rovna, která seznámila delegáty s úsilím sebrat na Volyni všechny české písničky, které volynští Češi zpívali, a které se tam ještě dnes zpívají. Zachovat a zpřístupnit i jinak místnímu obyvatelstvu památku na osmdesátiletý pobyt Čechů na Volyni. Zároveň předala jako dar Sdružení rukopis sbírky písní volynských Čechů, kterou shromáždila.

Václav Dubec z ostravského regionu zdůraznil, že heslo volynských Čechů Věrní v cizině - věrní doma stále realizujeme a stalo se součástí našeho života v

osvobozené vlasti. Delegát Liberecka V. Chocholouš seznámil delegáty s rozsáhlou akcí, kterou zde volynští Češi zorganizovali na pomoc dětem z Ukrajiny, jež byly postiženy havárií černobylské jaderné elektrárny. Sběrka, kterou podnikli, vynesla na 200 000 Kčs a umožnila desítkám dětí několikátýdenní pobyt v rekreačních zařízeních na Liberecku. Liberecký region bude i v budoucnu spolupracovat s Čechy žijícími na Ukrajině a všemožně jim pomáhat. Jiří Větrovec ze Žatce upozornil přítomné na některé problémy volynských Čechů, kteří byli v době totalitního režimu vězněni.

Delegát z USA pan Jiří Pospíšil připoměl vznik České družiny za 1. světové války, která byla složena převážně z Volynských Čechů a vytvořila tak základ budoucí československé armády v Rusku. Bohužel, na mnohé z iniciátorů České družiny, např. na Dr. V. Vondráka, a další se zapomíná a dnešní generace je již vůbec nezná.

Karlovarský delegát Josef Froněk seznámil delegáty s činností v tomto regionu, která se v průběhu roku zaměřila zejména na pomoc a spolupráci s krajaný od Cernobylu, kteří se usídlili v západních Čechách - v Rovně, Oloví atd. Marie Pánková ze Žatce připoměla nesmírné oběti volynských Čechů, zejména ve druhé světové válce a jejich přínos v boji za samostatnost našeho národa a úsilí ve zvelebování krajů, z kterých byli vysídleni sudetoněmeckí zrádci a příslušníci fašistického Německa.

Velmi zajímavé a podnětné byly příspěvky i dalších diskutujících, a to jak k rozšíření členské základny, tak i k doplnění či změně některých paragrafů stanov. Padly zde také návrhy na spolupráci se zahraničními menšinami a je povinností každého z

nás Čechům v zahraničí pomáhat. Nakonec i volynským Čechům v minulosti pomáhaly některé organizace ze staré vlasti; například Česká matice školská, spolek Komenský či Československý ústav zahraniční.

NA NAŠE KONTA

Na naše konta v Praze a Karlových Varech došly další dary od našich členů a příznivců. Pro Sdružení došly tyto finanční dary; Alena a Václav Hrdličkovi z Teplic věnovali 1.000,- Kčs, po 100,- Kčs věnovali Josef Havlíček z Bukové, Josef Kučera z Brna a paní Marie Maulisová z Mohelnice. Od neznámého majitele účtu bylo na konto Sdružení převedeno 880,31 Kčs. Ozve se dárcé?

Na tiskový fond zaslali finanční dary: Jaroslava K..... (příjmení nečitelné) z Poděbrad, L. Maňhalová z Lysovic, okr. Vyškov 364,- Kčs (od deseti dárců po 50,- Kčs), Marie Nováková z Lužné a Marie Maulisová z Mohelnice. Kčs 1.190,- zaslal ze sbírky od čtrnácti krajanů z obce Srby na Domažlicku Antonín Šimek.

Dary pro černobylské děti: Ludmila Tichá, Sokolov Kčs 100,-. Dále částkou Kčs 100,- přispěly Libuše Baláková a Jiřina Houžvícová z Litoměřic a Olga Vašíčková z Liběšic. Václav a Alena Hrdličkovi z Teplic věnovali 2.000,- Kčs. Helena Křikavová z Prahy zaslala částku 1.040,- Kčs (výtěžek z výstav Zeny bojující).

Pro administrativní účely karlovarského regionu věnovala Kčs 100,- paní Marie Vegrichová z Karlových Var. Všem dárcům za jejich příspěvky vřele děkujeme!

POSKYTNĚTE SVÉ ZKUŠENOSTI

Ústav sociálně politických věd Univerzity Karlovy v Praze se tímto obrací na členy našeho Sdružení, ale i na ostatní volynské Čechy s žádostí o pomoc při adaptaci našich krajanů od Cernobylu, jejichž repatriace skončila v minulých dnech. O co jde? Jde o to, pochopit lidi, kteří přicházejí z jiné země, s jinými návyky a zkušenostmi. Volynští Češi, kteří se přistěhovali do Československa před více než 40 lety, mají ještě v plné paměti své první dojmy a první dobré či špatné zkušenosti. A právě tyto zkušenosti mohou pomoci i našim krajanům od Cernobylu. Proto pracovníci Ústavu sociálně politických věd Univerzity Karlovy se na nás obracejí, abychom zavzpomínali a napsali jim, jak to tentokrát bylo a co dobrého a zlého jsme v novém bydlišti v nové společnosti zažili. Je třeba se zamyslet, které momenty hrály či ještě hrají v životě každého z nás důležitou roli.

Pracovníci Ústavu sociálně politických věd Univerzity Karlovy v Praze se zabývají studiem života a problémů našich krajanů, kteří se opět usídlili v zemi svých předků. Tyto zážitky, zkušenosti a první dojmy nebudou bez svolení autorů zveřejňovány.

Své příspěvky zasilejte na adresu: Ústav sociálně politických věd UK, Celetná 20 - 116 36 Praha 1 (k rukám Dany Hůrkové a Vladimíra Chaloupky).

PANE REDAKTORE, ZVEŘEJNĚTE TO!

My, noví občané Milovic nad Labem děkujeme všem, kteří nám usnadnili příjezd do země našich předků, do Čech, kde jsme našli náš nový domov. Věříme, že každý pochopí, proč jsme tady a proč nejsme tam, kde jsme se narodili.

Pochopí to snadno každý, zamyslí-li se nad smrtící technikou dvacátého století! Byl to hrozný případ atomové elektrárny v Cernobylu na Ukrajině, odkud pocházíme. Škoda, že paprsky a energie, které by mohly přinést hodně lidstvu, jsou pro život na zemi i smrtelným nebezpečím.

Věříme, že něco podobného lidstvo již nepotká v době míru, a ani v případě nesmyslné války. My, děti, prosíme vás, pamatujte na život na zemi, buďte odpovědní před budoucností a nedopusťte, aby ještě někdy k podobným hrůzám došlo. Ať nikdo na zemi již nepozná tu hrůzu, kterou jsme na Cernobylsku poznaly my!

Děkujeme představitelům městského zastupitelstva v Milovicích a všem občanům tohoto

městečka za pěkné a milé přijetí i za pomoc a řešení pochopitelných prvních počátečních potíží v našem novém domově.

Věříme, že si nás spoluobčané nepletou s našimi bývalými krajaný, kteří zde žili před námi víc než dvacet let, a to s jiným posláním, než s jakým přicházíme my. Velmi nás potěší třeba jen odpověď na pozdrav, i podání ruky, lidský zájem a teplé slovo...

Velmi mile nás překvapila nečekaná návštěva pracovníků německého a francouzského velvyslanectví v Praze, kterou vedla paní Zdena Chinová a kterou zorganizovalo Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel. Navštívili nás 15. listopadu 1991 a pak před vánocemi a nezapomněli nás obdarovat milými dárečky, které nás velmi potěšily. Ještě jednou: za lidské přijetí a pěkné dárečky srdečný dík!

Marie Černá, zákyně rodinné školy v Poděbradech

? KDO JE ? KDO JE ? KDO JE ? KDO JE ?**V. Abdank-
Abžoltovská****VĚNCESLAV
ŠVIHOVSKÝ**

V bývalém carském Rusku žilo před první světovou válkou několik desítek tisíc Čechů a Slováků. Opuštěná vlast je donutila bída, nechť mužů sloužit dlouhá léta v rakouské armádě (tehdy to bylo 11 let), národnostní a náboženský útlak. Ustíli se většinou na Ukrajině na Volyni, v té době ještě pokryté hlubokými lesy, a proměnili za několik let pustinu v úrodný kraj. Mezi prvními vystěhovalci byla rodina Švihovských. František Švihovský a jeho manželka, rozená Faltysová, pocházeli z Holic na Pardubicku. Usadili se v nově založené osadě Hlinsku a koupili si jako ostatní přistěhovalci nevelký pozemek, ale F. Švihovský nebyl na práci zemědělce zvyklý a vrátil se ke svému řemeslu - kožešnictví-čepičářství. Rodině se dařilo poměrně dobře, otec však brzy onemocněl vleklou chorobou a ke všemu dvakrát vyhořel a ztratil všechn svůj majetek. Aby uhájili holé živobytí, musela celá rodina těžce pracovat. Starší syn František se vyučil zahradníkem, dcera švadlenou, mladší Věnceslav už od 11 let pracoval příležitostně na poli, na ohmelnících i v místním koloniálním obchodě a nakonec v pivovaru, kde se měl vyučit sladovníkem. Rodiče, na tu dobu vzdělání, uvědomili čestí vlastenci, objednávali české knihy a časopisy a všichni, zvláště matka, byli velkými čtenáři. Věnceslav Švihovský se na rodil 25. července 1875 v Hlinsku. Od dětství byl i on vášnivým čtenářem, brzy přečetl všechno, co obsahovala domácí knihovna i knihovna hlinská, kde bylo i dost hodnotných knih, jimiž se vzdělával a dovidal se z nich o jiném, neznámém světě a zatoužil jej poznat. Ten sen se mu vyplnil, když mu bylo 17 let. Bratr František, který se po absolvování praxe stal zahradníkem v Nikolajevě, mu navrhl, aby se přistěhoval k němu a vyučil se zahradníkem i on. Věnceslav nabídku s radostí přijal. Brzy se obeznámil se všemi hlavními zahradnickými pracemi, naučil se rusky, seznámil se s ruskou klasickou literaturou a na radu bratrovu se rozhodl studovat. Neobyčejně nadaný, houževnatý chlapec složil během půldruhého roku zkoušky za šest tříd a stal se žákem Alexandrovské nikolajevské realky. Při tom stále ještě pracoval

v zahradnictví, později si však opatřil kondice a mohl se cele věnovat studiu. Po maturitě se připravoval ke vstupu na hornickou akademii. Osud mu však určil jinou dráhu. V té době založili bratři Švihovští s Věnceslavovým spolužákem Lvem Bronštejnem (který později přijal jméno Trockij a byl všemocným vojenským komisařem SSSR) tajný sociálně demokratický kroužek, jakých v té době carského útlaku vznikalo v Rusku mnoho. V roce 1897 se o tom dověděla žandarmerie a F. Švihovský a L. Bronštejn byli zatčeni a odsouzeni spolu s dalšími na mnoho let na nucené práce na Sibiři, odkud se mohli vrátit teprve po Ríjnové revoluci. Věnceslav tomu ušel jen tím, že byl delší dobu nemocen, a žil pod policejním dohledem ve svém rodišti Hlinsku. Studovat teď ovšem nemohl, protože přijetí na vysokou školu bylo podmíněno politickou zachovalostí. Strávil v Hlinsku dva roky jako domácí učitel v rodině statkáře T. Šmolíka, nepromarnil je však. Seznamoval se se životem krajanů, s jejich starostmi a potřebami a pochopil, že naléhavě potřebují svůj český list. A rozhodl se, že pro ně bude české noviny vydávat. Aby doplnil své vzdělání, musel ještě studovat. Překonal všechny zdánlivě nepřekonatelné překážky a odejel do Paříže. Studoval novinářství, teči (uměl jich dokonale sedm), navštěvoval právnickou fakultu, žurnalistickou školu, školu politických věd. Pobyl v Paříži 9 let a byla to léta plná plodné práce a houževnatého úsilí. Vedle studií se zúčastnil i politického života, navštěvoval kroužky Čechů, Rusů i Ukrajinců, kteří v Paříži rovněž studovali. Byl dopisovatelem pražského Času, Nové doby a Nové české revue, časopisu Ruského slovo. V jeho bytě se scházela česká, ruská i ukrajinská inteligence, studenti. Hostem u něho býval i E. Beneš se svou pozdější manželkou Hanou Vlčkovou, kteří v Paříži rovněž studovali. Dr. E. Beneš vzpomíná ve svých Pamětech, že vlivem V. Švihovského zaměnil románskou filologii za široký obor studií slovanských. Nějaký čas studovala v Paříži i dcera Tomáše Šmolíka Ludmila, Věnceslavova snoubenka. V r. 1908 se Švihovský vrátil do Kyjeva, oženil se s L. Šmolíkovou a ihned společně zahájili přípravu k vydávání českých novin. Paní Lidunka, jemná vzdělaná dáma, měla pro manželovu snahu porozumění a ve všem mu pomáhala. Peníze ovšem neměli a tak se Švihovský rozhodl založit družstvo. Navštívil celou řadu českých osad, pořádal přednášky a brzy získal asi polovičku nezbytného kapitálu, ostatní zajistila Společnost Čechoslovana. Tvořili ji vedle

V. Švihovského čestí vlastenci Jindřich Jindříšek, kyjevský továrník (klavíry a jiné hudební nástroje) a Václav Klich, vekostatkář, továrník a majitel pivovaru. Odběratele Švihovský získal svým kalendářem na rok 1911, jenž vyšel v Praze a překvapil vysokou úrovní jak po stránce obsahové, tak hodnotnou přílohou. První číslo listu vyšlo 1.1.1911 v Kyjevě pod jménem Čechoslovana. Začátky byly nesmírně těžké. Švihovský vedl podnik sám se svou manželkou a stenotypistkou, ale už první číslo mělo velký úspěch, abonenti se hlásili z celého Ruska. Bylo možno přibrat kvalifikované síly a spolupracovníky. Švihovský získal konečně i povolení na zřízení vlastní tiskárny. Zároveň otevřel v Kyjevě Slovenské knihkupectví, které pečovalo o to, aby v žádné české domácnosti nechyběla česká kniha. Přes rok vycházel Čechoslovana nákladem družstva, pak Švihovský převzal vydávání listu sám. Brzy nato začal list vycházet dvakrát týdně, potom obden, ale Švihovský měl v úmyslu vydávat deník. Jako příloha Čechoslovana začaly vycházet ve slovenštině Slovenské hlasy redigované spisovatelem Gregorem Tajovským a básníkem Janko Jesenským. Když v r. 1914 vypukla válka, která silně zasáhla i Ukrajinu, bylo nutno vydávání Čechoslovana zastavit, protože ubýlo abonentů, a tím i zdroj příjmů. Poslední číslo vyšlo 30.12.1914. Kalendáře vycházely pravidelně a byly velice oblíbeny. V r. 1915 vydal Švihovský k výročí místra Jana Husi Husův sborník, ruský dva sborníky Češko-ruského jediníje, které měly seznámit ruskou veřejnost s úsilím Čechů o svobodný stát, a různé drobné publikace. V únoru 1916 vyšlo první číslo nového Čechoslovana, jehož náklad zanedlouho stoupl z 5 na 15 tisíc. Byl to jediný list, v němž krajané nacházeli odpovědi na otázky o významu a smyslu únorové revoluce a který se snažil vnést jasno do tehdejšího chaotického stavu na Ukrajině. V lednu 1918, po příchodu Němců na Ukrajinu, bylo nutno vydávání listu zastavit. V r. 1917 začal Švihovský vydávat čtrnáctideník, později týdeník Československý voják, určený především zajatcům - Čechům a Slovákům. Bylo to na popud T.G. Masaryka, když přijel do Kyjeva, aby poznal názory krajanů na činnost svou a dalších významných českých a slovenských politiků v zahraničí a seznámil je se svým úsilím o vyhlášení svobodného státu Čechů a Slováků. Přednášel a přesvědčoval, že je nutno dokázat světu, že Češi a Slováci nejen touží po samostatném státě, ale jsou ochotni za něj i bojovat.

Dokončení přístě

? KDO JE ? KDO JE ? KDO JE ? KDO JE ?

JAK JSOU KDE ČILÍ - JAK SI KDE VEDOU**BRNO**

Členové brněnského regionu na své pravidelné schůzi se sešli koncem listopadu, kde J.Kučera seznámil s průběhem konference a základními úkoly organizace. Byly projednány možnosti získání dalších členů a získávání vhodných exponátů do budovaného muzea. Ze chtějí Brňáci přispět k realizaci cílů Sdružení co nejvíce, svědčí i skutečnost, že vybrali ve prospěch naší organizace 820.-Kčs. Další schůzka byla stanovena na 19.leden.

Ing.Alex. Záslocký.

DOMAŽLICE

Již potřetí se v Horšovském Týně uskutečnilo celookresní setkání volyňských Čechů. Tentokrát přivítala účastníky vůně koláčků - setkání se totiž konalo v době původního volyňského svatováclavského posvícení. Kromě posvícenské veselice a přátelského popovídání (do H.Týna jezdí Volyňáci z Chebu, Plzně, Nýřan, Přestic, Zatecka i z Trutnova) byli přítomni informování o ustavující konferenci, které se zúčastnilo 10 delegátů okresního Sdružení. Region Domažlicko má 90 členů; se zájemci se setkávají každou první středu v měsíci.

Je potěšující, že se těchto setkání zúčastňují i potomci Volyňáků, kteří se narodili již v CSR. Jejich zájem je zárukou, že tradice volyňských Čechů zůstane živá.

J.Mužiková.

KARLOVY VARY

Zástupci karlovarského regionu již několikrát navštívili naše krajany od Černobylu, usídlené v západních Čechách. Jde o obec Rovná, dále Oloví a Vřesovou, kde žije - a musíme podle jejich slov zdůraznit, že spokojeně - několik desítek rodin ze Zubovštiny a Malinovky. Složitější to mají rodiny Sedláčkova a Chudobova - první je usídlena v Dlouhé Lomnici a druhá v Údrči. Bohužel, v místě nebydlí žádní volynští Češi a individuální způsob života rodin na našich vesnicích je pro novoosídlence značně neobvyklý. Přizpůsobování k těmto "podmínkám" bude jistě ještě dlouho pro ně složitou záležitostí. Členové našeho Sdružení z karlovarského regionu nezapoměli na naše krajany Volyňáky v zahraničí. K Novému roku jim popřáli mnoho zdraví, hodně štěstí a úspěchů v životě. Přání do roku 1992 tedy dostali všichni členové našeho Sdružení v USA, Kanadě, Austrálii,

KRAJANŮM OD ČERNOBYLU - upozornění

V současné době máte povolení k trvalému pobytu, ale někteří z vás již potřebují, nebo si přejí získat občanství. Můžete je obdržet jen na základě individuální žádosti. Informace o způsobu podání takové žádosti mají starostové obcí vašeho trvalého bydliště a také funkcionáři Sdružení, kteří koordinují spolupráci mezi vámi a Sdružením Čechů z Volyně a jejich přátel v jednotlivých místech.

Mezi repatrianty ze Zubovštiny a Malinovky jsou účastníci druhé

Francii, Polsku a Švédsku.

TEPLICE

Zástupci teplického regionu našeho Sdružení v čele s V.Bižovským přivítali v Krupce naše krajany od Černobylu. Připravili setkání rodin již dříve usídlených a rodin současných reemigrantů s pohoštěním a nezbytným příspěvkem, Pochopitelně, že nechyběla ani malá kapela. Za novoosídlence pak poděkovala hostitelům paní Marie Pišlová. Bylo to poděkování plné slz za vřelé přijetí, plné slz za krajanské porozumění. Poděkování zaslouží nejen organizátoři setkání, ale i ženy, které zabezpečily vhodné pohoštění s nezbytnými českými koláči a dalšími dobrotami.

V.Bižovský

LITOMĚŘICE

Že si na Litoměřicku vedou velmi aktivně, o tom jsme psali již několikrát. Pochválit je musíme opět. Třeba už proto, že pro děti z Malé Zubovštiny, které nyní žijí (se svými rodinami) v Kuřívodch na Českolipsku, připravili mikulášskou nadílku. Nadílka byla spojena s besedou a nábořem od Sdružení. Další beseda se uskutečnila kolem vánoc.

Členové výboru s aktivisty a důvěrníky se scházejí na Litoměřicku vždy první pondělí v měsíci, kdy se hodnotí uplynulé období a upřesňují další akce. Část členů již shlédla videozáznam z ustavující konference, (Finance na zakoupení kazety věnoval krajan Josef Kozák ze Žitenic) a na leden plánují Litoměřičtí výroční členskou schůzi. Litoměřický region měl k 1.11.1991 celkem 163 členů.

ZLÍN

Naši krajané od Černobylu usídlení ve Zlíně jsou všichni zaměstnaní ve zdejší továrně Svit. Jsou zde spokojeni, mají dobré bydlení a líbí se jim tu. Jedenkrát týdně k nim dochází učitelka češtiny (zdarma). Městský úřad má o ně zájem, jsou pod lékařskou kontrolou, děti chodí do školky. My jsme navázali mezi sebou takové přátelství, že jsme jako jedna rodina.

Rodina Polokova, Zlín.

ROVNÁ

Mikulášskou nadílku připravili pro děti reemigrantů ze Zubovštiny - nyní obyvatel obce Rovné na Sokolovsku funkcionáři karlovarského regionu. Setkání s dětmi pomáhal

připravit člen ÚV Sdružení pan Alexandr Horský a starosta z Rovné Mír. Kříž. Dětem byly zakoupeny zajímavé knihy, byly pohoštěny cukrářskými výrobky atd. Finančně byla celá akce zabezpečena z výtěžku putovní výstavy Ženy bojující, který předala karlovarskému Sdružení paní Helena Křikavová z Prahy. Jednalo se o částku 1.040.- Kčs.

Věra Pelclová.

NÁVŠTĚVA Z IZRAELE

Ve 2. čísle Zpravodaje jsme žádali naše krajany o jakoukoliv zprávu pro pana Davida Fischbeina z Izraele, kterého zachránila jedna volyňská rodina. Jak jsme v minulých dnech zjistili, byl to pan Antonín Horáček z Podvysoké (České Doliny). Malý David se spřátelil i s příbuznými svého zachránce Antonínem Horáčkem a jeho bratrem. V listopadu 1991 pan Fischbein navštívil Ant. Horáčka, který bydlí ve Skytalech na Podbořansku (zachránce Alex.Horáček již nežije) a další příbuzné z této rodiny.

Během okupace Volyně ve druhé světové válce se i v dalších českých rodinách ukrývali Židé: například na Libánovce u Koutů a u Bohatých, na Moskovštině u Loudů a Valenty, v Ulbárove u Vl.Štastného atd. Židé se však skrývali (a tím uslí smrti) i v dalších českých rodinách. Ve vaší vesnici také? Napište nám o tom.

HLEDÁME

Kdo by věděl něco o rodině Josefa Dlouhého z Cechohradu (naposled o sobě dal vědět v třicátých letech), necht' to sdělit na adresu: Miroslav Dlouhý, Výsostní 1, 53824 Svidnice.

NABÍZÍME

Knihu Václava Šimka U nás na Volyni, která vyjde v prvním pololetí letošního roku. Vzhledem k omezenému nákladu budou objednávky vyřizovány podle pořadníku. Organizace SCVP mohou poslat hromadné objednávky. Cena nebyla ještě stanovena. Objednávky zasílejte na adresu: Václav Šimek, Banskobystrická 20, 78701 Šumperk.

BLAHOPŘEJEME

Dne 18. února se dožívá požeňnaného věku STA LET paní Marie HABEŠOVA rozená PRIBYLOVA z Hlinska. Připojujeme se alespoň písemně ke všem gratulacím, kteří přijdou do Vojtěchova (pošta Mšeno u Mělníka) popřát v ten slavný den babičce Habešové všeho nejlepšího.

ZPRAVODAJ - Vydává Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel pro potřeby svých členů a funkcionářů. Vychází jako občasník. Rediguje Rostislav Hlaváček, Javorová 361, 361 17 Karlovy Vary. Příspěvky zasílejte na adresu redaktora. Podávání zášek povoleno ředitelstvím pošt Praha čj. 544/91 - P1 z 21.března 1991. Toto číslo vyšlo 30.ledna 1992. Nepronějné. Uzavěrka dalšího čísla bude 15.února 1992. MK CR 5901.MIC 47 858.

Tiskne NEOSSET Praha